

พี่ชายตัวร้าย
ทำนองกลสายเป็น
ทำนองราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ไต่หนะ!

首辅养成手册

เหวินถาน

เขียน

เปิดหน้าฝัง

แปล

Camellia

แบ่งปันความประทับใจกับ Camellia ได้ที่

 @Camellia.Novel

กดไลค์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์นีกอ่านที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกับ พี่ชายตัวร้าย ท่านต้องกลายเป็นท่านราชเลขาธิการผู้ยิ่งใหญ่ให้ได้นะ! เล่ม 5 กันค่ะ

เล่ม 5 นี้ เนื้อเรื่องใกล้จะจบแล้ว แต่เรื่องราวก็ยังคงเข้มข้นไม่มีแผ่วค่ะ เริ่มต้นด้วยอีหนึ่งต้องใช้ไหวพริบในการต่อกรกับทั้งอดีตพี่สะใภ้ใหญ่ที่คาดคั้นเอาความจริง และลู่เจียเสวียที่นางเปลอเผยพิรุชต่อหน้าเขา ลู่เจียเสวียจึงก่อเหตุุ่นวายช่วงชิงตัวนาง ชายหนุ่มที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีทั้งสองต่างก็วางแผนห้าพันกันไม่มีใครยอมใคร เรื่องราวพลิกผันจนนำไปสู่สาเหตุการตายสุดซบซ้อนซ่อนเงื่อนที่แท้จริงในชาติก่อนของอีหนึ่ง

ทางกอง บ.ก. บอกได้แค่ว่าสนุกจนหยุดอ่านไม่ได้เลยล่ะ เพราะมีเรื่องค้ำขันให้คอยลุ้นตลอด หนุ่มสามคน คนแรกเหี้ยมโหด แผนการแยบยล คนที่สองบ้าคลั่ง คนสุดท้ายบ้าระห่ำยิ่งกว่า แล้วอีหนึ่งของเราจะเผชิญหน้ากับสถานการณ์ค้ำขันนี้อย่างไร และความรักของนางจะเป็นเช่นไร เชิญทุกท่านร่วมลุ้นร่วมติดตามได้ในเล่มเลยล่ะ

Camellia

วันขึ้นสิบห้าค่ำพระจันทร์เต็มดวง เป็นวันฤกษ์มงคล

อีหนึ่งเตรียมของขวัญแสดงความยินดีแก่ตระกูลเฉิง ยามที่นางแต่งงาน เจิงหลงมอบเงินของขวัญให้นางห้าร้อยตำลึง ดังนั้นนางจึงสั่งให้บ่าวหญิงชราช่วยนางห่อเงินห้าร้อยตำลึง

หลังจากหลัวเซินหยวนกลับมาจากหน่วยงาน อีหนึ่งก็เข้าไปถามเขาว่าอยากไปร่วมงานเลี้ยงหรือไม่

“ข้าคงไม่ไปแล้ว” เขายุ่งอย่างยิ่ง แม้จะเป็นวันหยุด แต่เอกสารราชการก็ยังคงพะเนินอยู่ตรงนั้น

หลัวเซินหยวนกล่าวกับนางต่อว่า “ต้องการเงินเท่าไรก็ไปเอาที่ห้องบัญชี ข้าให้ห้องบัญชีทำสมุดบัญชีไว้ให้เจ้าเล่มหนึ่ง ไม่ต้องผ่านท่านแม่ เจ้าสามารถใช้จ่ายได้ตามใจ”

“ท่านไม่กลัวว่าข้าจะใช้เงินของท่านจนสิ้นเนื้อประดาตัวหรือไร” อีหนึ่งถามเขา

หลัวเซินหยวนชะงัก ก่อนจะมองนาง “คนอยู่กับข้าที่นี่ เจ้าจะวิ่งหนีไปที่ใดได้ ข้าให้เจ้าชดใช้ก็ได้แล้ว”

“เงินที่ข้ากระเป๋าคือแล้วไม่มีทางคืนท่านอีก” อีหนึ่งกล่าว “อย่างไรก็ไร้หลักฐานพิสูจน์!”

หลัวเซินหยวนนิ่งค้างอยู่นานอีกครั้ง ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมา

“อิ๋หนิง ข้าไม่ได้อยากให้เจ้าซดใช้คืนเป็นเงิน” พุดจบเขาก็จัดแจงความเรียบร้อยของแขนเสื้อชุดขุนนางแล้วเดินออกจากประตูไป

อิ๋หนิงมองแผ่นหลังสูงใหญ่ของเขา รู้สึกว่ารอยยิ้มของเขาดูมีเสน่ห์เป็นพิเศษ

รถม้าวิ่งมาถึงประตูจวนตระกูลเฉิง ยังไม่ทันลงจากรถก็ได้ยินเสียงอีกทีก็ครึกโครม เดิมท่านผู้เฒ่าเฉิงเคยเป็นหัวหน้าฝ่ายตรวจการมาก่อน บุตรชายสามคนล้วนรับราชการอยู่ในเมืองหลวง ผู้ที่โดดเด่นมากที่สุดคือนายท่านใหญ่เฉิง สำหรับบรรดาหลานๆ แน่แน่นอนว่าผู้ที่โดดเด่นมากที่สุดคือเฉิงหลงหัวหน้าฝ่ายตรวจการในเวลาี่นี้และเจ้าป่าวของวันนี้

อิ๋หนิงเตรียมผ่านมลายมงคล ข้าว และไข่ สุราในขวดสลักลายบุปผาและสิ่งของต่างๆ ไว้ล่วงหน้าแล้ว สิ่งของเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่มีห้ามขาดหัวของขัวญจริง ๆ คือทองคำฝังมุกทะเลขนาดเท่าเม็ดบัวลายเมฆมมงคลสมปรารถนาก้อนหนึ่ง พร้อมกับเงินอีกห้าร้อยตำลึง หลังมอบของขัวญเสร็จจลัน ก็มีป่าวหญิงชราผู้ดูแลซึ่งสวมชุดสีแดงเข้มเดินนำพวกอิ๋หนิงเข้าไปในประตูจวนฮวาเหมิน จวนตระกูลเฉิงกับตระกูลหลัวมีขนาดไม่ต่างกันมากนัก ประดับตกแต่งอย่างวิจิตรหรูหรา มีโคมไฟห้อยแขวนทุกหนทุกแห่ง

สถานที่ตั้งขุมงานอยู่บริเวณนอกตรอก มีการเชิญคนในบริเวณโดยรอบมากินเลี้ยงโดยไม่มีการเรียไรเบี่ย การแต่งรับเซี่ยอวั้นเข้าจวนครั้งนี้ตระกูลเฉิงจัดงานอย่างยิ่งใหญ่เอิกเกริก เป็นงานเลี้ยงที่จัดติดต่อกันถึงสามวัน ต้องใช้เงินอย่างน้อยถึงสองพันตำลึง ส่วนลานกว้างด้านหลังเป็นสถานที่จัดเลี้ยงรับรองแขกสูงศักดิ์ หลินไ่ให้หรือออกงานครานี้พาหลัวอิ๋เหลียนมาด้วย

“ท่านพ่อของเจ้ากำชับมาด้วยตนเองว่าให้ลากนางออกมาเที่ยวเตร็ดเตร่ชื่นชมโลกภายนอกเสียบ้าง จะได้เสาะหาคู่ครองได้” หลินไ่ให้หรือกระซิบ

หลัวอิ๋เหลียนที่ถูกลากออกมาเที่ยวเล่นไม่ค่อยชอบใจสถานที่ที่มีผู้คนพลุกพล่านสักเท่าไรนัก นางดื่มชาด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เงินซื้อพาโจวชื่อทั้งใหญ่เล็กมาด้วย ยังมีหลัวอิ๋ชิวอีกคน ตั้งแต่อิ๋หนิง

เกลี้ยกล่อมหัวอ้อวีครานั้น ท่าที่ที่เงินซื้อमतอนางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย ในวันเกิดของนาง เงินซื้อข้อมอบหวิหยกและสาส์นฤๅษารทให้่อหนึ่งหลายตะกร้า หัวอ้อซิวเอ่ยถามด้วยความสนใจ “แม่นางรองเซีย่ท่านนี้มีชื่อเสียงจรจายไปทั่วเมืองหลวง ซ้ำยังไม่เคยเห็นว่ามีรูปโฉมอย่างไร”

สถานะของเซีย่อวันสูงศักดิ์เกินไป หญิงสาวตระกูลขุนนางทั่วไปยากจะไ้ผู้กัสมัพันธไมตรีกับนาง

“ไม่ต่างจากท่านสักเท่าไร” อีหนึ่งบอกนาง

หัวอ้อซิวยิ่งตื่นเต้นมากขึ้น เพราะได้ยินว่าตนเองไม่แตกต่างจากสตรีมากความสามารถเลี้ยงชื่อผู้นั้นสักเท่าไร “เป็นจุดใดที่ไม่ต่างกัน”

“ล้วนมีหนึ่งจุมูก สองดวงตา จำนวนไม่ต่างกัน” อีหนึ่งเหาะเมลิตแดงของตนต่อไป ยามนี้หัวอ้อซิวจึงเพิ่งรู้ว่าถูกแกล้งเข้าให้แล้ว นางพุ่งตัวเข้าไปหยิกมือของอีหนึ่ง

บรรยากาศภายในโถงบุปผาครึกครื้นอย่างยิ่ง เมลิตแดงและผลไม้ต่าง ๆ ถูกส่งเข้ามาไม่ขาดสาย เหล่าสตรีตระกูลเจิงกำลังุ่นวายกับการต้อนรับแขก อีหนึ่งหยิบน้ำตาลเมลิตสนขึ้นมาเคี้ยวซ้าๆ ในกลุ่มนี้วาจาและการเคลื่อนไหวของฮูหยินรองเจิงนับว่าดูโดดเด่นที่สุด กิริยาท่าทางละมุนละไม เข้าได้กับทุกฝ่าย ส่วนฮูหยินใหญ่เจิงวางท่าทนะสูงศักดิ์ ไม่แยแสผู้ใด

ตอนที่แนะนำทั้งสองฝ่ายถึงเพิ่งได้รู้ว่าฮูหยินใหญ่เจิงท่านนี้เป็นพี่สาวของอดีตฮ่องเต้ นางเติบโตอยู่ภายใต้เงาของไทเฮา ดังนั้นทันทีที่นางถือกำเนิดก็ถูกอวยศักดิ์เป็น ‘ท่านหญิงตันหยาง’ หากนับเพียงสถานะ ศักดิ์นงยังสูงกว่าเซีย่อวันอยู่เล็กน้อย

ทุกคนลอมมองนางอีกหลายครา มีน้ำจิงวางตนะสูงศักดิ์เยี่ยงนี้ สาวใช้ส่งลำไยที่ปอกเปลือกเรียบร้อยแล้วเข้าไป นางก็หยิบลูกที่วางไว้ด้านนอกสุดเพียงเล็กน้อย แยกที่มัลลันต้องเข้ามาคารวะนางก่อน หลังจากนั้นฮูหยินรองเจิงจึงได้เข้ามารับช่วงต่อ ดูเป็นที่สะดุดตาเล็กน้อย

ถึงยามพลบค่ำ ขบวนรับตัวเจ้าสาวถึงได้กลับมา ทุกคนไปรวมตัวกันที่ด้านนอกเพื่อรอชม ทั่วทุกหนทุกแห่งเต็มไปด้วยผู้คน เสียงฆ้องกลองดังอึกทึกครึกโครม ครึกครื้นอย่างยิ่ง มีคนเข้ามาดูพิธีมากขึ้นเรื่อยๆ ห้องโถง

ด้านหน้าแน่นขนัด อี๋หนิงมองเฉียงหลังจากระยะไกล เห็นเพียงแผ่นหลังตั้งตรงงามสง่าในชุดมวงคลสีแดงสด นางคิดว่าคงเป็นการดีกว่าหากตนจะไม่ไปร่วมชม ดังนั้นจึงกลับมากินอาหารที่งานเลี้ยง ผู้อื่นกำลังง่วนอยู่กับการมุงดูเช่นนั้น นางจะได้กินได้มากขึ้นอย่างสบายใจสักหน่อย ไม่มีใครมาแย่งชิง

เพิ่งกินไปได้สองคำ ด้านนั้นก็เสร็จพิธี ทว่าฮูหยินรองเฉียงกลับออกมาตามหาคน “นายหญิงสามหลั่ว ท่านยินดีไปร่วมสร้างบรรยากาศในห้องหอหรือไม่ นายหญิงเก้อแห่งตระกูลเก้อติดธุระ จำเป็นต้องกลับไปก่อน พวกเรากำลังขาดคน”

“...จำเป็นต้องรวบรวมคนให้ครบตามจำนวนเลยหรือเจ้าคะ” ครั้นคิดว่าต้องไปดูเฉียงหลังกับเซี่ยววินเข้าพิธีส่งตัวเข้าหอ อี๋หนิงก็คิดว่าคงเป็นการดีกว่าหากนางจะไม่ไปเข้าร่วม

ฮูหยินรองเฉียงยิ้ม “ต้องรวบรวมให้ครบสิบสองคนเพื่อความโชคดี จะให้มีเพียงสิบเอ็ดคนไม่ได้ นายหญิงสามหลั่วไปกับข้าสักครั้งเถิด ใช้เวลาไม่นาน ที่รู้จักข้าล้วนเชิญหมดแล้ว บัดนี้จึงทำได้เพียงร้องขอความช่วยเหลือจากนายหญิงสามหลั่วแล้ว”

อี๋หนิงกำลังครุ่นคิดว่าจะปฏิเสธอย่างไร ฮูหยินรองเฉียงก็จู้จี้ร้งนางให้ลุกขึ้นเสียก่อน “หากยังไม่ไปจะไม่ทันเวลาแล้ว”

อี๋หนิงถูกนางลากออกไปด้วยความรู้สึกสับสนซับซ้อน หากเฉียงหลังเห็นนางก็ไม่รู้ว่าจะคิดเช่นไร!

ห้องหอใหม่อยู่ในอาณาเขตฝั่งประจิม แสงไฟสว่างไสว บรรยากาศกำลังอีกที่กวนวาย ฮูหยินรองเฉียงพาอี๋หนิงเข้าไปด้านใน บนทางเดินเต็มไปด้วยเศษกระดาษสีแดง ภายในห้องประดับตกแต่งด้วยผ้าต่วนสีแดง อักษรมงคล และของจำพวกแห่งไม้มงคล ยังมีเครื่องเรือนไม้จีนชื่อนานทั้งชุดพื้นไม้หนานมูเรียบลื่นที่เสมือนใหม่ เซี่ยววินสวมชุดมวงคลสีแดงสดนั่งอยู่บนเตียงพร้อมผ้าคลุมหน้าเจ้าสาว ภายในห้องมีเสียงหัวเราะยินดีของบรรดาพี่สะใภ้กับเจ้าสาวดั่งขึ้นไม้ขาดสาย อี๋หนิงยืนอยู่ข้างกายหลินไห่หูเรียวๆ

บรรยากาศภายในห้องหอครึกครื้นอย่างยิ่ง เพียงแต่เหตุใดจึงยังไม่เห็นเฉียงหลังเล่า มิใช่เขาควรเข้ามาพร้อมกับเซี่ยววินหรือ

ในขณะนั้นเองก็มีเสียงดังขึ้นจากด้านนอก “เจ้าป่ามาแล้ว”

ทุกคนมองไปที่ประตู จากนั้นก็เห็นเงากลางในชุดสีแดงสดก้าวเข้ามา คุณชายเจ้าสำราญส่ง่างมุดคุกเข่า ชุดมงคลสีแดงสดแสดงถึงความยินดี ริมฝีปากของเขาเฝ้มเล็กน้อย กวาดสายตามองไปโดยรอบ ก่อนจะหยุดลง บนร่างของอีหนิง สีหน้าของเขาพลันเปลี่ยนเป็นضبซ้อนจาง ๆ หยุดชะงักไปชั่วขณะ

“เจ้าป่าเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวได้แล้ว!” ผู้ที่มีครอบครัวสมบูรณ์กล่าวขึ้น

เงากลางล้งเลออยู่ชั่วครู่ ก่อนจะก้าวเข้าไปโดยไม่สนใจอีหนิง เขาหยิบไม้มงคลบนถาดที่สาวใช้ยกเข้ามา แล้วใช้มันเปิดผ้าคลุมหน้าของเซียวอันขึ้น ใบหน้าดงามของเซียวอันปรากฏออกมา เครื่องศิระหงส์กอบรับแสงเทียนเข้ม ท่ามกลางแสงในคืนพลบค่ำบังเกิดเป็นความงามที่ทำให้ผู้คนต้องหวั่นไหว

มุมปากของเซียวอันเผยรอยยิ้มบาง นางกวาดตามองภายในห้อง ก่อนจะเห็นอีหนิง

รอยยิ้มนั้นพลันจางหาย

อีหนิงเองก็ไม่อยากมา ทว่าสูญหยินรองเงิงไม่อาจหาคนมาทดแทน แล้วนางจะอย่างไรได้เล่า นางทำได้เพียงภาวนาเสียบ ๆ ให้แม่นางเซียวอัน ถือเสียว่านางไว้ตัวตน

“ถึงพิธีเหอจิ้นแล้ว” ผู้ที่มีครอบครัวสมบูรณ์กล่าวต่อ

จอกสุราคู่หนึ่งที่ถูกผูกมัดด้วยด้ายแดงถูกส่งเข้ามา ทุกคนส่งเสียงดังอย่างครื้นเครง เงากลางยกจอกสุราขึ้น คล้องแขนกับเซียวอันแล้วคลี่ยิ้มออกมา เซียวอันราวกับมึนงงไปกับรอยยิ้มของเขา เงากลางกระดกสุราดื่มจนหมดจอก เผยให้เห็นสังกรมอันส่ง่างมุดและสะอาดสะอ้านของเขา เขาวางจอกสุราลง หลบตาลงต่ำ เสียงอึกที่กรอกรายคล้ายจะห่างไกลออกไป ตั้งแต่เห็นคนผู้นั้นอยู่ในห้อง เขาก็ถูกโอบล้อมด้วยความรู้สึกแปลกประหลาดนี้

เป็นความรู้สึกสับสนضبซ้อนและร้อนรุ่มในหัวใจ

บางครั้งคนผู้นั้นอาจได้บางสิ่งมาอย่างง่ายดาย ทว่ากับสิ่งของนี้

ไม่อาจเอื้อมกลับยึดติดเป็นพิเศษ ทำทางที่เขากล่าวคำสาบานต่อหน้านาง ในวัยเยาว์ ทำทางที่เขาก้าวขึ้นบันได การที่เขาเติบโตขึ้นที่ละก้าว ความรู้สึกซึ่งอันต้อร้อนและพลุ่งพล่าน

อิ๋นหิงมองไปยังเด็กคนนั้นด้วยสายตาเหม่อลอย ยากจะพรรณนาว่าตนรู้สึกอย่างไร ทว่าเพียงชั่วครู่ ความรู้สึกนั้นก็อันตรธานหายไป เขายกมือขึ้นอีกครั้ง ยกจอกสุราเปล่าขึ้น สายตายังคงไม่มองไปยังเงาร่างของนาง

สาวใช้คนหนึ่งยกถาดสี่เหลี่ยมสีแดงเข้ามา ด้านบนมีสิ่งของที่ถูกคลุมด้วยผ้าตัวนสี่แดง

อิ๋นหิงเบี่ยงกายไปด้านข้างเพื่อให้สาวใช้ก้าวผ่านไป ทว่าสาวใช้คนนั้นกลับคล้ายสะดุดบางสิ่งตรงบริเวณปลายเท้าของนาง ทำให้ไม่ทันจับถาดสี่เหลี่ยมที่อยู่ในมือให้มัน ของที่อยู่บนนั้นจึงร่วงหล่นลงสู่พื้นพร้อมเสียงแตกดังกังวาน ผู้ที่มีครอบครัวพร้อมสมบูรณ์รีบปรีเข้าไปเก็บ มันคือรูปปั้นกวนอิมประทานบุตรที่แกะสลักจากหยก เมื่อตกย่อมก่อให้เกิดรอยแตกร้าวที่สังเกตเห็นได้ชัดเจน

เหตุการณ์นี้ทำให้ทุกคนตะลึงงัน สาวใช้ที่ยกของมาตกใจจนรีบคุกเข่าลง “บ่าวไม่ทันระวัง ไม่รู้สะดุดกับสิ่งใดเข้า...บ่าวมิได้ตั้งใจจริงๆ นะเจ้าคะ!”

สาวใช้ตกใจจนไบหน้าซีดขาว นางเป็นสาวใช้ที่มาพร้อม กับสินเดิมของเชียววัน หากเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิดขึ้นในวันแต่งงานของคุณหนู การถูกโบยหน้าว่าเป็นโทษสถานเบา เกรงว่านางอาจต้องถูกขายออกจากจวนแล้ว

เคราะห์ดีที่ผู้ที่มีครอบครัวพร้อมสมบูรณ์เป็นผู้ที่มีวาทศิลป์เยี่ยมยอด นางรีบกล่าวด้วยรอยยิ้ม “หยกเป็นสิ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงเรื่องราวให้กลายเป็นดี กาลข้างหน้าชีวิตของสองสามีภรรยาย่อมราบรื่นกลมเกลียว ประองดองดงาม!”

เชียววันมองไปทางอิ๋นหิง เมื่อครู่สาวใช้กล่าวว่าสะดุดบางสิ่ง ทว่าบนพื้นไม่มีอะไร ส่วนด้านข้างก็มีอิ๋นหิงยืนอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น

อิ๋นหิงกับเจิงหลงเคยหารือเรื่องการหมั้นหมายกันมาก่อน เกรงว่านางจะยังเฝ้าคำนึงถึงเจิงหลง ดังนั้นจึงเกิดความไม่พอใจ มิเช่นนั้นเหตุไฉนจึงสร้างปัญหาในห้องหอของตน ทั้งยังมีสีหน้าอารมณ์ซับซ้อน

มิเช่นนั้นแล้วเหตุใดกวนอิมประทานบุตรของนางจึงแตกร้าวอย่าง

ไร้สาเหตุ

เชียววินกล่าวเสียงเนิบช้า “เมื่อครูเจ้ากล่าวว่า... สะดุดบางสิ่งหรือพื้นราบเรียบไร้ร่องรอยใด ด้านข้างมีเพียงนายหญิงสามหลัวเพียงผู้เดียว นายหญิงสามหลัวเห็นชัดหรือไม่ว่าสาวใช้ของข้าสะดุดสิ่งใดเข้า”

อีหนึ่งกล่าวด้วยรอยยิ้ม “มองไม่ชัด แต่ไม่รู้ว่าค่ากล่าวนี้ของแม่นางรองเชี่ยวชาญความว่อย่างไร”

“ข้าเองก็ไม่รู้ หากไม่มีสิ่งใดทำให้สะดุด แล้วสาวใช้ของข้าจะล้มลงได้อย่างไร กวนอิมประธานบุตรนี้เป็นสิ่งที่ท่านอารองของข้านำกลับมาจากอวิ้นหนาน ชาวไส่ห้องค์ มีความหมายมงคลอย่างยิ่ง แน่หนอนว่าข้ามิได้มีเจตนากล่าวโทษนายหญิงสามหลัว ข้าเพียงเอยปากซักถามเท่านั้น นายหญิงสามหลัวอย่าได้ถือสาไป” น้ำเสียงของเชียววินระคนรอยขำขัน

“คุณนุรรองเชี่ยวชาญได้มีเหตุผล เมื่อครู่มีเพียงนายหญิงสามหลัวที่ยืนอยู่ด้านข้าง...” มีฮูหยินคนหนึ่งกล่าวแทรกขึ้น ก่อนที่บางคนจะตีนางไปครั้งหนึ่งเป็นเชิงให้หุบปาก

“เรื่องอื่นสามารถปล่อยให้ผ่านไปได้ แต่การที่รูปปั้นกวนอิมประธานบุตรถูกทำลายมิใช่ชนิดหมายที่ดีนัก” เชียววินก็มึศึระเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวต่อ “ยิ่งไปกว่านั้น ยากนักที่ท่านอารองของข้าจะกลับมาจากอวิ้นหนานสักครั้ง เพราะงานแต่งของข้า เขาจึงตั้งใจนำกลับมาเป็นพิเศษ ช่างเถิดดำเนินพิธีต่อไปก็แล้วกัน แต่กวนอิมประธานบุตรองค์หนึ่งเท่านั้น ถือเสียว่าเป็นการตกแตกเพื่อปิดเป้าความโชคร้าย”

สาวใช้จะสะดุดล้มโดยไร้สาเหตุได้อย่างไร อีหนึ่งยืนอยู่ด้านข้างนางไม่เชื่อว่าอีหนึ่งจะไม่ได้เล่นลูกไม้อะไร

แน่อนหนอนว่านางสามารถอาศัยสถานการณ์นี้ อาศัยจังหวะที่อีหนึ่งยังไม่ทันตั้งตัว กดข่มอีกฝ่ายสักครั้ง แม้จะไร้ซึ่งถ้อยคำถือสาใดๆ ทว่าผู้น้อยย่อมรู้แล้วว่ามีความบาดหมางเกิดขึ้นระหว่างพวกนางสองคน สายตาที่เหล่าฮูหยินมองอีหนึ่งจึงแปลกไปเล็กน้อย ในเมื่ออีหนึ่งเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ที่สุดเพียงผู้เดียวจริงๆ

นี่แม่นางรองเชี่ยวชาญจะทำให้นางต้องทนแบกรับความทุกข์โดย

ไม่อาจโต้แย้งหรือ จะดีร้ายอย่างไร อีกฝ่ายก็พูดจนจบแล้ว เช่นนั้นนางที่ถูกเรียกมาเพื่อช่วยเหลือ ยังไม่ทันลงมือทำอะไรก็ถูกลากเข้ามาพัวพัน โดยไร้เหตุผลจะอย่างไรได้เล่า

อี่หนิงจึงยิ้มแล้วกล่าวขึ้น “ในเมื่อเป็นของขวัญที่ญาติของแม่นางรอง เชื้อมอบให้ ข้ายอมเข้าใจ ข้ามั่นใจว่าไม่ได้สัมผัสสาวใช้ผู้นั้นแม้เพียงปลายนิ้ว หากแม่นางรองเชื่อสงสัยจริง เช่นนั้นท่านไม่คิดจะสอบสวนให้กระจ่างหรือ ท่านกล่าวราคาออกมา ข้าจะจ่ายเงินให้ท่านก่อน แม่นางรองเชื่อจะได้ไม่เกิดความคับข้องใจจนต้องเข้าพิธีแต่งงานอย่างไม่สบบารมณ” นางมีโชก้อนแบ่งที่จะปล่อยให้ผู้นั้นบิบนวดได้ตามอำเภอใจ หากล่วงเกินนาง นางก็สามารถย้อนกัดได้ ขอเพียงไม่ล่วงเกินนาง ไม่ว่าสิ่งใด การจะไกลเกลี้ยเพื่อยุติความขัดแย้งเหล่านั้นก็สามารถเจรจากันได้

เมื่ออี่หนิงกล่าวเช่นนั้น การตัดสินใจยอมอยู่ในมือของเชื้อยวี่น

เชื้อยวี่นได้ยินเช่นนี้ก็บังเกิดความขุ่นเคือง นางคลี่ยิ้มแฉ่งซ้ำ “ในเมื่อ นายหญิงสามหลั่วกล่าวว่าไม่ได้ทำ แล้วข้าจะถือสาหาความท่านได้อย่างไร ข้ายอมไม่ต้องการการชดใช้จากนายหญิงสามหลั่ว ประโยชน์นี้พูดราวกับเป็นคนไม่รู้จักกัน”

ซูหยินรองเจิงฟังถึงตรงนี้ก็เอ่ยปากขึ้น “เป็นข้าที่เชิญนายหญิงสามหลั่วมาช่วย ทุกคนต่างเป็นคนบ้านใกล้เรือนเคียง ต่อไปต้องไปมาหาสู่กันบ่อยครั้ง ไม่จำเป็นต้องถือสากันเพราะเรื่องเหล่านี้”

ตลอดเวลาที่เจิงหลงเอาแต่มองลวดลายร้อยมงคลบนผ้ามาน เมื่อครู่เขาเห็นชัดเจนว่าสาวใช้ผู้นั้นสะดุดขาดตนเอง แต่กลับกล่าวราวกับว่าถูกคนขัดขาน ทำให้เชื้อยวี่นบังเกิดความสงสัยในตัวอี่หนิง

ทั้งที่เขาเห็นชัดเจน แต่กลับไม่กล่าวอะไรเพราะความนึกคิดในจิตใจอันน่าพิศวง เขาเฝ้ามองนางถูกใส่ความด้วยตาของตน เฝ้ามองทุกการ แสดงออกที่เปลี่ยนแปลงไปบนใบหน้าของนาง ราตรีมืดดำด้านนอกขัดแย้งกับบรรยากาศครึ้มครึ้นด้านใน เป็นเสียงอึกทึกครึกโครมและความเงิบสงัด

คนผู้นี้คือหลั่วอี่หนิง นี่คือหลั่วอี่หนิง เพียงคิดถึงตรงนี้ เขาก็ราวกับไม่สนใจสิ่งอื่นใดแล้ว

เจิงหลางเอ่ยปากเนียนซ้า “ไม่ต้องพูดแล้ว เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับนาง”
 เชี่ยววินไม่ได้โต้กลับกับเจิงหลางมากนัก นางไม่เข้าใจคนผู้นี้ ยามที่
 เจิงหลางมาสู่ขอนั้นอ่อนโยนดูหยก ครั้นได้ยินเขาพูดเช่นนี้จึงรู้สึกเหมือน
 ที่ผ่านมาเขาสวมหน้ากาก เชี่ยววินหันไปมองเขา

เจ้าบ่าวของนางมีใบหน้าหล่อเหลาประหนึ่งหยกขาว ผอมรวบเรียบสูกภาพ
 สง่างามดูเจ๋งเจ๋ง จากนี้ไปคนผู้นี้ก็คือผีฟ้าของนาง

ไม่ว่านางจะยินดีหรือไม่ ชอบหรือไม่ชอบก็ตาม

เชี่ยววินไม่พูดอะไรอีก นางจะให้คนในตระกูลสามีมาชมเรื่องขบขัน
 ตั้งแต่วันแรกไม่ได้ แม้นางจะไม่สนใจว่าครอบครัวสามีจะมองนางอย่างไร
 ก็ตาม เพราะตระกูลเดิมของนางมากลั่นด้วยอำนาจบารมี ไม่ว่าจะอย่างไรตระกูล
 เจิงก็ยังต้องเชิดชูนาง

งานแต่งงานดำเนินต่อไป

อี๋หนิงถอยออกไป นางไม่ควรมาร่วมสร้างบรรยากาศในห้องหอจริง ๆ
 เมื่อครู่เชี่ยววินจึงได้โอกาสแสดงอำนาจบารมีของตนแล้ว

นางพักผ่อนอยู่ในห้องด้านข้างเพียงลำพัง ทุกคนต่างออกไปดูพิธีการ
 ที่นี่จึงไร้ผู้คน ไม่นานนักเจิงหลางก็เดินออกมา ผู้ติดตามของเขาถอยออกไป
 ด้านนอก เขาเดินมาหยุดข้างกายนาง นิ่งเงียบอยู่นั้นนานก่อนจะเอ่ยปาก
 “ขอภัยด้วย”

“หากเจ้ารู้สึกเสียใจจริง มีผู้คืนเงินของขวัญมาให้ซ้า” อี๋หนิงเห็น
 บรรยากาศตั้งเครียดจึงสัพยอกเขา

เจิงหลางนิ่งเงียบ ยิ้มพรางเงยหน้าขึ้น “ซ้าไม่เอ่ยได้แม่เพียง
 เศษเสี้ยว ท่านเชื่อหรือไม่”

อี๋หนิงชะงักไป

เจิงหลางยากจะพรรณนาความรู้สึกออกมาเป็นคำพูด เขาคลี่ยิ้มบาง
 อีกครั้ง “หากท่านรู้ว่ายามนี้ซ้ากำลังคิดสิ่งใด ท่านต้องยังไม่ชอบซ้าเป็นแน่”

อี๋หนิงเฝ้าริมฝีปาก “คืนนี้เป็นคืนรวมห่อ เจ้าควรรีบกลับเข้าไป”

เจิงหลางพยักหน้าเงิบ ๆ “ซ้าจะไปตีมิในงานเลี้ยงรับรองก่อน ท่าน...
 พักผ่อนให้สบายเถิด” พูดจบเขาก็ก้าวออกไปอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าไปยัง

ห้องโถงหน้าอันแสนครึกครื้น

เงินจุกที่ยื่นอยู่ด้านข้างพรุฒมหายใจออกมา “คุณชายญาติผู้พี่แต่งงานแล้วยังจะกล่าวถ้อยคำเหล่านี้กับท่านไปใย ผู้ที่ผิดมิใช่ท่านสักหน่อย...”

“เจ้าเบาเสียงหน่อย” อีหนึ่งให้เงินจุกประคองตนลุกขึ้น นางควรไปหาหลินให้ทรูเพื่อกลับจวนแล้ว จวนตระกูลจึงไม่ใช่สถานที่ที่ควรอยู่นาน

เสียงของแขกในงานเลี้ยงค่อยๆ เจียบลง พลันมีเสียงคนเดินเข้ามา

เชียววันยังคงรอเขาอยู่

แม้คนที่นางแต่งงานด้วยจะไม่ใช่คนที่นางวาดฝันไว้ แต่เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของเจิงหลางใกล้เข้ามา หัวใจของนางก็พลันเต้นเร็วดุจจักรกลองมือกำผ้าฉวมแน่น

นางสัมผัสได้ถึง การเคลื่อนไหวตัวเข้าไปใกล้ของเจิงหลาง ม่านสีแดงสดถูกแหวกออก

เขายืนมือมาเซยปลายคางของนางขึ้น จ้องมองนางอยู่ชั่วครู่ มือของเขานำมองอย่างยั้ง แต่ละนิ้วเรียวยาวไร้รอยตำหนิ เชียววันไม่รู้ว่าเขากำลังคิดสิ่งใด ทว่ากลิ่นอันไม่เคยคุ้นจางๆ ที่แผ่ออกมาจากเรือนร่างของเขาชวนให้นางรู้สึกมีนง รู้สึกอยากใกล้ชิดเขามากขึ้นกว่านี้อีกสักหน่อย

ทันใดนั้นร่างของเชียววันก็ถูกกดลงบนเตียง ร่างกายรู้สึกหนักอึ้ง นางมองเขาอย่างสับสนมีนง “ท่าน...ข้า...ยังไม่ได้อาบน้ำ...”

เจิงหลางขยับมือไปปล่อยม่านลง ปิดกั้นแสงเทียนหงส์คู่มังกรทางด้านนอก ชับแน่นให้บรรยากาศภายในห้องยิ่งมืดสลัว

“เจ้าอยากจะไปอาบน้ำหรือ...” ลมหายใจของเขาทำให้นางคันยุบยิบ

เชียววันเบิกตากว้าง ก่อนจะปิดปากลง ณ ช่วงขณะนี้สมองของนางชาวโพลน ทำได้เพียงปล่อยให้เขาเคลื่อนไหวตามปรารถนา นางยอมไร้ประสบการณ์ ทว่าการเคลื่อนไหวของเขาเลิศล้ำจนทำให้นางลืมนึกถึงทุกสิ่งทำได้เพียงเกาะเกี่ยวติดตามเขาไป นางรู้โดยสัญชาตญาณว่าหากเคลื่อนไหวตามการขึ้นนำของเขาที่ละชั้นย่อมไม่มีทางผิดพลาด

ในยามนี้นางจึงเพิ่งตระหนักชัดว่าหนุ่มเจ้าสำราญเป็นอย่างไร

เฉิงหลางคือหนึ่งในยอดฝีมือ ต่อให้นางไร้ประสบการณ์ก็ไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดทรมาน แต่กลับเป็นอารมณ์สุขสมที่ไม่เคยค้น ผ่านไปครู่หนึ่ง เขาจึงผล่กายออกมา เชี่ยววินสัมผัสได้ถึงความเจ็บปวดและอ่อนล้า เฉิงหลางลุกขึ้นสวมเสื้อผ้า จัดสภาพเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ก่อนจะเรียกสาวใช้เข้ามาช่วยนางชำระล้างร่างกาย

ในยามนี้เชี่ยววินถึงได้เห็นรูปลักษณ์ของเขาย่างชัดเจน ทำให้เขาตุมจริงขึ้นเล็กน้อย เขากล่าวว่า “เจ้าไปอาบน้ำแล้วเข้านอนเสีย ไม่จำเป็นที่ต้องรอข้า” จากนั้นก็เดินออกไป ไม่รู้ว่าไปทำอะไร

นางตื่นจากภวังค์อีกครั้งตอนอยู่ในถังอาบน้ำไม้หวงหยาง ความคิดลอยละล่องไปถึงหลัวเซินหยวน บัดนี้นางกลายเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว ไม่รู้ว่ากาลข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ต่อไปนางต้องเห็นอี่หนิงอยู่กับเขาทุกคืนวัน... ครั้นคิดถึงตรงนี้ นางก็อดกอดเข้าตนเองร้องไห้ออกมาไม่ได้

ชู่ยอวี่ที่ปรนนิบัตินางตื่นตกใจ “คุณหนู วันนี้เป็นวันมงคล เหตุใดท่านจึงร้องไห้เจ้าคะ...”

น้ำเสียงของเชี่ยววินลึกลับ “ข้าเองก็ไม่รู้”

ผิด! ทุกสิ่งล้วนผิดไปหมด หากอี่หนิงแต่งงานกับเฉิงหลาง ส่วนนางได้แต่งงานกับหลัวเซินหยวน จะดีเพียงใด หากนางไม่ทำพลาด อี่หนิงได้เฉิงหลางรับแต่งงานด้วย หากอีกฝ่ายได้สิ่งที่ต้องการแล้ว เรื่องราวจะกลับกลายมาลงเอยเช่นนี้ได้อย่างไร

อีหนึ่งนอนนิ่งอยู่บนเตียง นอนไม่หลับอยู่นาน นางไม่รู้แม่กระทั่งว่า เหตุใดตนจึงนอนไม่หลับ

นางลืมหันมองลอดลายบนมุ้งผ้าเพดาน ปรากฏจากอาคารวังงุ่นใด ๆ หลัวเซ็นหย่วนคลายสาบเลื้อยชุดราชสำนัก เปลี่ยนเป็นชุดลำลอง ก่อนจะเดินเข้ามา “เหตุใดจึงยังไม่นอนอีก งานแต่งงานนี้สนุกหรือไม่ ข้าได้ยินว่าเจ้าไปร่วมสร้างความครึกครื้นในห้องหอด้วย”

ด้วยอุปนิสัยที่ชอบควบคุมของเขา ข้างกายนางต้องมีสาวใช้คนใด ลอบส่งข่าวให้เป็นแน่ มิเช่นนั้นเขาคงไม่มีทางล่วงรู้เรื่องราวของนางละเอียด เช่นนี้ น่าจะเป็นสาวใช้ชั้นรองหรือชั้นสามคนหนึ่ง เขารู้ถึงนิสัยของอีหนึ่งดี ย่อมไม่มีทางให้สาวใช้ชั้นหนึ่งมาเป็นหูเป็นตาแทน อีหนึ่งพลันคิดถึงซงจือ ขึ้นมา ทว่านั่นเป็นเพราะเขาเป็นห่วงนาง นางจึงไม่คิดถือสาหาความกับการควบคุมทำนองนี้แล้ว

หลัวเซ็นหย่วนเอนกายลงข้างกายนาง หลังพิงหมอนอิง วันนี้เป็นวันแต่งงานของเจิงหลาง นางไปร่วมชมด้วยตนเอง ทว่าครั้นกลับมากลับ นอนไม่หลับเสียแล้ว เขาเปิดหนังสือ ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่พูดกับข้าหรือ”

“ไม่ใช่...” นางจะกล้าไม่พูดกับเขาได้อย่างไร

เมื่อเห็นท่าทางของหลัวเซ็นหย่วนที่คล้ายไม่พอใจ อีหนึ่งก็ทอดถอนใจ

“เพียงแต่เมื่อเห็นญาติผู้พี่หญิงกลางแต่งงาน ในใจก็รู้สึกสะเทือนอารมณ์เล็กน้อย สุดท้ายเขาก็แต่งงานกับเชียววัน”

ภายในห้องเงียบสงบไปชั่วครู่ หลัวเซินหยวนวางหนังสือเกี่ยวกับการจัดการน้ำในมือลง “เจ้าอยากจะแต่งงานกับเขาอย่างนั้นหรือ”

“จะมีเรื่องเช่นนั้นได้อย่างไร...” อีหนึ่งประหลาดใจ นี่เขาพูดไปถึงไหนแล้ว

“เช่นนั้นจะสะเทือนอารมณ์อันใดได้” หลัวเซินหยวนวางหนังสือ “ต่อไปอย่าไปเยียนตระกูลเจิงบ่อยนัก อยู่เรือนทำงานเย็บปักถักร้อยไปเถิด ใกล้เข้าช่วงเหมันต์แล้ว ทำถุงเท้าไว้สวมในหน้าหนาวให้ข้าสักคู่”

อีหนึ่งถามอย่างประหลาดใจ “หลายวันก่อนท่านไม่ได้บอกว่าจะอยากได้เสื้อคลุมที่มีหมวกด้านหลังหรือ” แค่ว่าตัดเย็บรูปแบบใด นางยังเลือกอยู่ครึ่งค่อนวัน นอกจากนั้นยังมีเรื่องเนื้อผ้า จะใช้ผ้าไหมขนกระรอกหรือขนสุนัขจิ้งจอก นางขบคิดจนถึงเมื่อวานกว่าจะตัดสินใจได้

นางหันไปจับแขนของเขาแล้วเอ่ยถาม “ท่านไม่อยากได้เสื้อคลุมแล้วหรือ ข้าเพิ่งเลือกได้ว่าด้านนอกจะใช้ผ้าขนกระรอก ส่วนด้านในใช้ผ้าลูโนว ผ้าลูโนวสวมสบายนัก หากท่านไม่ต้องการ เช่นนั้นข้าจะเอาไปทำเป็นถุงเท้าให้ท่านแทน”

“ล้วนอยากได้ เจ้าค่อยๆ ทำไป” ร่างของหลัวเซินหยวนพลันแข็งค้าง เด็กคนนี้อยู่ในช่วงกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว ร่างกายดูเหมือนไม่ค่อยสูงขึ้นสักเท่าไร ทว่าทรงอกกลับอวบอิมขึ้นมาก เพียงหลุบสายตาลงก็สามารถเห็นส่วนโค้งเว้าของเนินเขาลูกเล็ก ๆ นั้นได้ ผิวพรรณของนางนวลเนียนอุ่นนุ่ม ข้อมือเรียวบางที่ตั้งรังเขาไว้ให้สัมผัสอ่อนนุ่มดั่งผ้าไหม

หากกอบกวมไว้ในกำมือ ไม่รู้ว่าจะรู้สึกอย่างไร

มือที่ถือหนังสือของหลัวเซินหยวนบีบแน่นขึ้น การแยกผ้าไหมนอนเป็นเรื่องที่ถูกต้องที่สุด มิเช่นนั้นหากมีนวลหยกอุ่นหอมอยู่ในอ้อมกอดต่อให้เขาควบคุมตนเองได้ดีเพียงใดก็น่ากลัวว่าจะเป็นเรื่องยากแล้ว

บุรุษทั่วไปมีผู้ใดบ้างเป็นเช่นนี้ ภรรยาของตนแท้ๆ แต่กลับไม่อาจแตะต้อง ผู้ใดกำหนดให้คนผู้นี้มีใช่เป็นเพียงภรรยาของเขา แต่ยังเป็นน้องสาว

ตัวน้อยของเขาอีกเล่า เขาทำได้เพียงรอให้นางเติบโตอีกสักหน่อย

เคราะห์ดีที่ไม่นานอีหนึ่งก็ปล่อยเขา นางนอนอยู่ในผ้าคลุมลายร้อยวิหคธาลม เอ่ยถามเขาว่า “พี่ชายสาม ข้ายังไม่เคยเห็นที่ทำงานของท่านเลยว่ามีลักษณะอย่างไร ได้ยินว่าอยู่ในอาณาเขตรอบวังหลวง ด้านในหกกรมกว้างใหญ่หรือไม่”

“หกกรมตั้งอยู่บนทางเดินเซียนบู๊ หลังประตูจงจื่อเหมิน ด้านหนึ่งเป็นหน่วยงานของขุนนางฝ่ายบุ๋น อีกด้านเป็นหน่วยงานของขุนนางฝ่ายบู๊ อาณาเขตรอบวังหลวงไม่นับว่ากว้างขวาง คนในกรมโยธามีประมาณร้อยกว่าคน ครอบคลุมพื้นที่ทางเดินเซียนบู๊ไม่น้อย ถือว่ามีโชสถานทีเล็ก ๆ” หลัวเซินหย่วนกล่าว “ทำไม เจ้าอยากไปดูหรือ”

ด้านในหกกรมล้วนมีแต่บุรุษ นางเป็นสตรีจะเข้าไปได้อย่างไร
“ช่างเถิด ข้าจะเข้าไปได้อย่างไร” พอคิดถึงเรื่องในวันนั้นที่เขาตีมสุร้าวางหมากกับแม่นางเหลียนซี ผ่านไปครู่หนึ่งอีหนึ่งจึงถามขึ้นอีก “ปกติแล้ว ท่านต้องกินเลี้ยงรับรองบ่อยเพียงใด”

“ภารกิจในราชสำนักรัดตัว ต้องติดตามบรรดาท่านเสนาบดีออกไปเป็นครั้งคราว ส่วนใหญ่มักเป็นเรื่องที่ไม่สะดวกหรือในหน่วยงาน แต่ก็ไม่ได้บ่อยนัก” เขาอธิบาย ส่วนสถานที่ที่ไปเป็นเช่นไร อยาได้บอกนางจะดีกว่า

อีหนึ่งหลับตาลง “อืม เช่นนั้นท่านก็ตีมสุราให้น้อยหน่อย...”

พูดคุยไปมาก็เริ่มรู้ลึกรวงงุ่นแล้ว นางเอนตัวเข้าหาเขา ขดตัวเล็กน้อย ในที่สุดก็เข้าสู่ห้วงนิทรานี้ นิ้วมือที่อยู่ข้างหมอนขาวละเอียด เล็บรูปวงรีราวใสมอมชมพระเรื่อ เขาจับมือของนางขึ้นมาวางบนฝ่ามือตน มือนั้นดูคล้ายอุ้งมือของสัตว์ตัวน้อยแสนน่ารัก เขามองอยู่สักพัก แล้ววางเข้าไปในผ้าคลุม หลีกเลี้ยงไม่ให้นางได้รับไอเย็น

ร่างข้างกายขดตัวเป็นก้อนกลม ก่อให้เกิดความรู้สึกอุ่นใจชนิดหนึ่ง

วันแต่งงานของเขากับอีหนึ่ง ลู่เจียเสวียใช้หัวคนล่อทหารคนสนิทของเจิ้งอึ้งคุนให้ปรากฏตัว นี่นับเป็นพยานที่ยังมีชีวิต หลังจากนั้นลู่เจียเสวียก็ร้ายเรียงโทษของเจิ้งอึ้งคุนได้แปดข้อหา เจิ้งอึ้งคุนถูกจับกุมที่ตำถง บัดนี้

กำลังถูกคุมตัวมายังเมืองหลวง

คราก่อนที่เว่ยหลิงถามเรื่องนี้กับเขา ย่อมมิใช่การซักถามธรรมดาแน่นอน เกรงว่าต้องมีคนเผยเบาะแสให้อีกฝ่ายรู้

น่าจะเป็นลู่อุจเฉียดที่รู้เรื่องนี้แล้ว เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะใช้มันให้เป็นประโยชน์หรือไม่ ทำที่ที่ลู่อุจเฉียดปฏิบัติต่อเขา หากจะว่าเป็นศัตรูก็ไม่ใช่เป็นมิตรก็ไม่เชิง คล้ายมีเจตนาอยากจะได้เขาให้เข้าร่วมเป็นพรรคพวก ทว่าก็คล้ายไม่แยแสในตัวเขา

หลัวเซินหยวนขบคิด ตรึกตรองทุกผลลัพธ์ที่เป็นไปได้

ผ่านไปหลายวัน ลี้อคลุ่มที่อู่หนิงทำก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่าง ทว่าบริเวณขอบลือยังไม่ได้บุขน หลัวอี้ชิวหิ้วกล่องขนมแผ่นแป้งเหอเถาหลายกล่องมาเยี่ยมนาง “พุงนี้ข้าก็จะไปแล้ว”

“เหตุใดจึงเร็วนัก พี่เขยห้ามาตามท่านแล้วหรือ” อู่หนิงเลื่อนขนมเบี๊ยะที่หลัวอี้ชิวชอบไปตรงหน้านางเพื่อให้นางกินให้มากหน่อย

“ไม่ได้嘛” หลัวอี้ชิวกล่าวอย่างขื่นขม “เขาไม่ได้มาหาข้า แต่ข้าเองก็ไม่ได้ไร้ชา สามารถกลับไปเองได้”

แม้อุปนิสัยของหลัวอี้ชิวกับหลัวอี้วี้จะแตกต่างกัน ทว่าก็มีความต้องรู้เหมือนกัน การที่นางกลับมามีบ้านมารดาด้วยอารมณ์โกรธแล้วต้องกลับไปด้วยหน้าตามอมแมมเปื้อนฝุ่น¹ เช่นนี้ ดูเหมือนนางจะต้องเจ็บช้ำน้ำใจเกินไปแล้ว

“ท่านป้าสะใภ้ไม่กล่าวอะไรเลยหรือ ที่เขารับอนุชนนี้”

หลัวอี้ชิวโคลงศีรษะ “แม่ข้าจะว่าอะไรได้ อู่เหนียงของบ้านข้าสองคนนั้นก็เป็นคนที่นางปลักดันขึ้นมาจากข้างกาย ท่านแม่กล่าวว่าวันเหนียงยังถือว่าฟังความ เขาจะรับเป็นอนุภรรยาไปเถิด ต่อไปหากอู่เหนียงมีบุตรก็ให้จารึกชื่อไต้นามของข้า ให้ข้าเป็นแม่ใหญ่ อู่เหนียงเป็นสาวใช้ข้างกายข้า นางย่อมไม่กล้าสร้างปัญหาอันใด ท่านแม่ให้ข้าใจกว้างสักหน่อย เพราะ

¹ หน้าตามอมแมมเปื้อนฝุ่น หมายถึงเสียหน้า เสียเกียรติ

นั่นจะยิ่งทำให้เขารักข้า หากยื่นกรานดื้อรั้นเช่นนี้ต่อไปก็มีแต่จะทำให้ข้าสูญเสีย”

“ก็จะต้องเป็นเช่นนั้น” อีหนึ่งทำได้เพียงทอดถอนใจ “ท่านไม่สามารถควบคุมให้เขาไม่รับอนุ เช่นนั้นท่านก็ทำได้เพียงจัดการเรื่องภายในจนให้ติดต่อไปเขาต้องให้ความเคารพท่านแน่นอน ก่อนหน้านั้นมิใช่ว่าท่านเคยเรียนรู้การอ่านสมุดบัญชีกับท่านแม่ของท่านหรือ เมื่อท่านกลับไปก็จงทำตัวนอบน้อมต่อหน้าสุหิณผู้เฒ่าจนแล้วขอรับเรื่องในจนเหล่านั้นมาจัดการเสีย”

คำพูดของอีหนึ่ง กระทั่งหัวอื้อวี้ก็ยังคงยอมรับฟัง สมอมของน้องสาวเจ็ดใช้การได้ดีกว่านางนัง

“ข้างกายพี่ชายสามของเจ้ามีคนคอยปรนนิบัติอยู่หรือไม่” หัวอื้อชีวิตลั่นนี้ก็จะไรขึ้นได้จึงเขียนเข้าไกล้านางแล้วกล่าว “ข้าว่าเจ้าต้องระวังสาวใช้พวกนั้นไว้บ้าง หากอายุของพวกนางถึงวัยสมควรแล้วก็ลากออกไปจับคู่กับพวกบ่าวไพร่เสีย ถ้าพวกนางป็นขึ้นเตียงพี่ชายสามของเจ้าแล้วได้เลื่อนตำแหน่งเป็นอี่เหนียง นั้นย่อมเป็นดวงแก้วเดียวถึงสวรรค์แล้ว ข้าจำได้ว่าพวกนางสองสามคนมีรูปโฉมไม่เลว โดยเฉพาะคนที่มีนามว่าฝูเจียง ข้าจะบอกอะไรเจ้า เจ้าจะไม่ยอมร่วมหอกับเขาไม่ได้ ไปฟังอะไรเรื่องปักปิ่นยังไม่ปักปิ่น มิสู้กลางคืนเจ้าป็นขึ้นไปบนตัวเขา...”

อีหนึ่งยัดขนมก้อนหนึ่งเข้าปากนาง “ตั้งใจกินดี ๆ!”

หัวอื้อชีวิตมีน้ำซาให้คอโล่ง แล้วกล่าวต่อ “เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงข้า ยามปกติพี่เขยห้าของเจ้าถือว่าดีต่อข้า เขาจะรับอนุก็รับไปเถิด เขาเองก็ดูโปรดปรานอวันเหนียงอยู่บ้าง”

นางคิดได้เช่นนั้นก็นับว่าไม่เลว หลินให้หูเองยังใช้ชีวิตอย่างมีความสุข ทั้งยังมีหนานเกอร์มิใช่หรือ

ที่หัวอื้อชีวิตมาหานาง อีกจุดประสงค์หนึ่งคือเพื่อชวนนางไปดื่มชาชมการแสดงที่จั๊วเต๋อจวงในตรอกเต๋ออิง “...พวกสะใภ้ตระกูลเฉิงก็ไปครีกรึกรึนยิ่งนัก ท่านแม่ของข้าจะพาพี่สะใภ้ทั้งสองคนไปด้วย เจ้าเองก็ไปด้วยกันเถิด!”

นางเร่งเร้าให้อีหนึ่งเก็บเสื้อคลุมที่กำลังทำเพื่อไปที่ตรอกเต๋ออิงกับนาง

อีหนึ่งเคยได้ยื่นชื่อของร้านน้ำชาที่จิวเต๋อจงมาก่อน กล่าวว่ามีชาขึ้นชื่อหลายชนิด มีบางชนิดที่ไม่สามารถหาชิมได้จากร้านทั่วไป แม้นางจะไม่ชอบชมการแสดง ทว่ากลับรักการดื่มชาเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การร่วมพบปะสังสรรค์กับตระกูลขุนนางถือเป็นเรื่องดี จิตใจอีหนึ่งพลันลั่นคลอนเล็กน้อย เพียงแต่นอกจากเสื่อคลุมแล้ว นางยังมีภารกิจเย็บปักถักร้อยทำสำหรับสวมในฤดูหนาวอีกคู่หนึ่ง และนี่ก็ใกล้เข้าสู่ฤดูเหมันต์แล้ว

หลัวอีชีวียนกรานจะให้นางออกไปให้ได้ “นิสัยเกียจคร้านเข้ากระดูกของเจ้าเหมือนกับตอนวัยเยาว์ไม่ผิดเพี้ยน! ทั้งวันเอาแต่หมกตัวอยู่ในจวน ข้าว่าตัวเจ้าใกล้จะขึ้นราแล้ว” นางดึงอีหนึ่งไปกล่าวลาหลินไห่หลู ก่อนจะไปออกไปยังร้านน้ำชาที่จิวเต๋อจงด้วยกัน

ด้านในร้านน้ำชาที่จิวเต๋อจงถูกสร้างจำลองเป็นรูปแบบคดเคี้ยวเช่นธารน้ำ งดงามวิจิตรอย่างยิ่ง สาวใช้รูปโฉมสะคราญแสดงการชงชาต่อหน้าแขกเหรื่อ มีบรรดาสุหยินนายหญิงหลายคนกำลังนั่งล้อมวงชาอยู่ด้านใน

เหล่าสะใภ้ของตระกูลเฉิงอยู่ที่นี้จริงๆ สุหยินใหญ่เฉิงซึ่งเป็นท่านหญิงต้นหยางไม่เคยรักการสนทนานัก สนใจเพียงการดื่มชาเท่านั้น

อีหนึ่งลอบสังเกตอย่างละเอียด ดูคล้ายเชื่อมวันกับสุหยินใหญ่เฉิง ท่านนี้จะไม่ค่อยลงรอยกัน สีหน้าไม่ได้แสดงออกถึงความเป็นมิตรเลย

มีสาวใช้ยกถาดของเล่นเข้ามาให้พวกนางเลือก ทั้งสองคนเอาแต่ปฏิเสธ ไม่มีผู้ใดยอมเลือก ทำให้บรรยากาศพลันเปลี่ยนเป็นตึงเครียด

สุหยินรองเฉิงเข้ามาคลี่คลายสถานการณ์ด้วยท่าทางกระอักกระอ่วน สุหยินใหญ่เฉิงกับเชื่อมวันล้วนเป็นคนทีนางไม่สามารถล่วงเกินได้ นางจึงทำได้เพียงเอาอกเอาใจทั้งสองฝ่าย สองคนนี้สถานะสูงศักดิ์ เมื่ออยู่ด้วยกันย่อมเกิดสถานการณ์เข้าไม่เข้าตาท่าน ท่านไม่เข้าตาข้า พญาปีศาจต่อสู้กัน แต่ปีศาจน้อยต้องมารับเคราะห์แทน ผู้ที่ต้องมารับเคราะห์ไม่ใช่นางผู้รับหน้าที่ใกล้เกลี่ยคนนี้หรือ

เดิมบรรยากาศระหว่างทั้งสองก็ไม่ดีอยู่แล้ว สุหยินใหญ่เฉิงรังเกียจเชื่อมวันที่อาศัยสถานะหลานสาวของสองเฮาเวงทำสร้างบารมี เชื่อมวันก็รังเกียจสุหยินใหญ่เฉิงที่อ่อนด้อยความรู้ แต่กลับกล้าขนานนามตนว่าเป็น

นักปราชญ์ นางรำเรียนหนังสือมานานแรมปียังไม่กล้าอวดอ้างตนว่าเป็นผู้รู้เลย!

กล่าวโดยสรุปคือ สองวันมานี้เชียววินเอาแต่คอยกล่าววาจาเหน็บแนม สุธยนิใหญ่เฉิง แม้เชียววินจะเฉลียวฉลาดมาก ทว่าสุทธยนิใหญ่เฉิงก็ไม่ใช้คนไร้ความสามารถ ที่บ้านมารดา นางยังเหน็บแนมบรรดาพี่สาวน้องสาวจนทุกคนพากันหลบหนีถึงขั้นเป็นที่โจษจัน อย่างไรก็ตามเชียววินก็ยังด้อยประสิทธิภาพ สู้สุดท้ายก็ได้วาที่ไม่ชนะสุทธยนิใหญ่เฉิง โบหน้าจึงบึ้งตึงดูจู้หน้าแข็งค้ำ กระทั่งอิ๋นหิงเข้ามาก็ยังเบี่ยงเบนความสนใจของนางได้ไม่มาก

สุทธยนิใหญ่เฉิงไม่ได้สนใจอิ๋นหิงนัก แต่เมื่อได้ยินว่าอิ๋นหิงเป็นคุณหนูแห่งจวนอิงกั๋ววงจึงได้ชายตามองบ่อยครั้งขึ้น ก่อนจะเอ่ยถามอย่างยากเย็น “ข้าจำได้ว่าคุณหนูแห่งจวนอิงกั๋ววงเป็นบุตรสาวบุญธรรมของใต้เท้าผู้บัญชาการลู่”

อิ๋นหิงประหลาดใจเล็กน้อย ท่านหญิงผู้นี้ทราบได้อย่างไร เรื่องสถานะบุตรสาวบุญธรรมของนางไม่ได้แพร่พรายออกไปภายนอก

สุทธยนิใหญ่เฉิงกล่าวว่า “ครั้นข้ายังเด็กได้ติดตามสองเฮา...ซึ่งก็คือไทเฮาในยามนี้ ในงานล่ำสั้วช่วงฤดูสารทปีหนึ่งมีม้าตัวหนึ่งพุ่งเข้าหาข้า เป็นใต้เท้าผู้บัญชาการลู่ที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ดังนั้นข้าจึงเรียกใต้เท้าผู้บัญชาการลู่ว่าท่านอาลี เรื่องนี้ไทเฮาตรัสกับข้าเอง”

สุทธยนิใหญ่เฉิงมีอายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหก ยังอยู่ในวัยสวยสดงดงาม นางรีบกวักมือเรียกสาวใช้ “...เปลี่ยนเป็นชานันท์ทางฮู้ให้นายหญิงสามหลั้ว พวกเจ้าใช้ชาลิ้วอันกว่าเพื่อนได้อย่างไร”

อิ๋นหิงคาดไม่ถึงว่าจะได้รับการรับรองเป็นพิเศษจากสุทธยนิใหญ่เฉิง นางยิ้มพลางกล่าวขอบคุณ

สุทธยนิใหญ่เฉิงยังเอ่ยอย่างใจดีว่า “ในเมื่อเป็นบุตรสาวบุญธรรมของใต้เท้าลู่ เช่นนั้นก็ไม่ต้องปฏิบัติตนเป็นคนอื่นคนไกลแล้ว”

เชียววินเห็นเช่นนั้นก็ยิ่งโมโห สุธยนิใหญ่เฉิงผู้นี้จิตใจหาเรื่องนางประหนึ่งดวงชะตาเป็นคู่อริ ตอนกินข้าวเขาก็ใช้ นางไปคารวะนายท่านผู้เฒ่าเฉิงแล้วร่วมกินข้าวด้วยกัน นางชอบใจัก ทว่าสุทธยนิใหญ่เฉิงกลับ

ยีนกรานจะเอาบะหมี่ นางกล่าวว่าแต่งกวาปรุรงสรรสชาติดี ทว่าสุหยินใหญ่เฉิง กลับกล่าวว่าแต่งกวาวันนี้ไม่สดใหม่ นางรู้สึกว่าจะวีเตอจวงเป็นเพียงสถานที่ นำเบือ ไร่รสนิยม ทว่าสุหยินใหญ่เฉิงกลับลากทุกคนออกมา

เชียววันยิ้มบาง ลูกขึ้นพูดว่าอยากจะออกไปเดินเล่น เมื่อประตูเปิด ออก นางก็เดินจากไปพร้อมบรรดาสาวใช้ที่ห้อมล้อม

เมื่ออีหนึ่งเห็นว่าการแสดงกำลังเริ่มต้นก็ไม่คิดจะอยู่นาน นางเดิน ออกจากห้องเพื่อเดินชมการประดับตกแต่งของที่นี่ เมื่อครุ่นนางทำได้เพียง กวาดตามองอย่างรวดเร็ว ที่นี้ประดับตกแต่งได้วิจิตรงดงามนัก นางอยาก ชมดูให้ละเอียด

อีหนึ่งพาพวกเงินจูงออกมา ขณะที่กำลังเดินไปตามระเบียบทางเดิน เพื่อขึ้นชมการตกแต่งสถานที่ก็ได้ยินเสียงสนทนาอันแสนคุ้นเคย นาง หันไปมองตามเสียงจึงพบว่าในโถงบุปผาด้านข้างมีบุรุษแต่งกายสูงศักดิ์กำลัง คุยกับเชียววัน

เชียววันดูไม่ค่อยสนใจเขาเท่าไรนัก ทว่าบุรุษผู้นั้นเอาแต่ตามตอแย นาง ทั้งยังกล่าวบางสิ่งทำให้เชียววันหมดความอดทนคิดจะเดินจากไป บุรุษ ผู้นั้นยื่นมือมาจับมือนาง แต่กลับถูกนางปัดออก “ท่านเลิกทำตัวน่ารำคาญได้ หรือไม่ ข้าแต่งงานแล้ว”

สาวใช้ที่ติดตามเชียววันเดินเข้ามาขวางคนผู้นั้นไว้ เชียววันจึงปลีกตัว ออกมาได้

เงินจูงที่อยู่ข้างกายอีหนึ่งกล่าวว่า “นายหญิง คนผู้นี้ก็คือสวีหยง ทายาทสายตรงของตระกูลสวีกั้วกง ได้ยินว่าเขามีใจต่อแม่นางเชียววันตั้งแต่ แรกพบ ตามตอแยนางอยู่เป็นนิจ ตระกูลสวีกั้วกงรักเอ็นดูทายาทสายตรง ผู้นี้ จึงไม่มีผู้ใดกล้าทำอะไร...”

อีหนึ่งประหลาดใจ ท่านอาหญิงที่มีอายุน้อยที่สุดของทายาทสายตรง ผู้นี้กำลังจะแต่งงานกับท่านพ่อของนางมิใช่หรือ คาดไม่ถึงว่าจะมีเรื่องเช่นนี้ ด้วย

เชียววันแต่งงานแล้ว แต่เขากลับยังตามตอแย ช่างเป็นผู้ที่มักมาก ในटनाโดยแท้จริง

ขณะที่กำลังพูดคุยกัน เชี่ยววินก็เดินมุ่งหน้ามาทางอิ๋นหิง บุตรชายสายตรงของท่านสวีกั๋ววงมีรูปโฉมไม่เลว ทั้งร่างมีกลิ่นอายสูงศักดิ์ เขาก้าวตามมาประชิด

เมื่อเชี่ยววินเห็นอิ๋นหิงก็ยังไม่สบอารมณ์ ทว่าใบหน้ายังคงปั่นร้อยยิ้ม พลังงกศิระชะให้นาง ก่อนจะหุบยิ้มแล้วเดินจากไปอย่างเย็นชา อิ๋นหิงเห็นว่าไม่มีเรื่องสนุกให้ชมแล้วจึงงกศิระชะให้นางเล็กน้อยเป็นมารยาท จากนั้นก็เดินไปทางด้านหลัง

สวีหย่งเห็นอิ๋นหิงเดินไปทางด้านหลัง เขามองไม่ชัดว่าแท้จริงอิ๋นหิงมีรูปโฉมอย่างไร จึงร้องตัวสาวใช้ของเชี่ยววินคนหนึ่งไว้ ก่อนจะเอ่ยถาม “คนผู้นั้นคือผู้ใด เหตุใดแม่นางเชียจึงแสดงสีหน้าไม่อยากพบนาง”

“นางคือคนที่ทำให้คุณหนูของพวกเราไม่สบอารมณ์นะสิเจ้าคะ” สาวใช้กระซิบเสียงเบา “มิเช่นนั้นคุณหนูจะแสดงท่าทีไร้ความอดทนต่อคุณชายเช่นนี้หรือ บ่าวต้องไปแล้วเจ้าคะ”

สวีหย่งเป็นทายาทสายตรงของตระกูล ฮูหยินผู้เฒ่าโปรดปรานเขายิ่งนัก เลี้ยงดูอย่างตามใจจนไม่สนใจฟ้าไม่สนใจดิน กฏระเบียบคืออะไรไม่รู้จัก ครั้นสวีหย่งได้ยินว่ามีคนทำให้โฉมงามไม่สบอารมณ์ หัวคิ้วก็พลันขมวดมุ่น เขายิ้มพลาบกล่าวกับสาวใช้ผู้นั้น “ในเมื่อนางทำให้แม่นางเชียไม่พอใจ เช่นนั้นข้าก็จะช่วยแม่นางเชียสักครา เจ้ากลับไปบอกกล่าวแม่นางเชียว่าให้จดจำคุณงามความดีของข้าเอาไว้” พูดจบก็โบกพัด เดินมุ่งหน้าไปด้านหลัง

สาวใช้อีกคนหนึ่งกล่าวกับสาวใช้ผู้นั้น “เจ้าช่างใจกล้านัก สวีหย่งผู้นี้เป็นตุกท่อนไม้ที่ใช้ชักผ้า²! ผู้ใดก็ไม่อาจล่วงรู้ว่าเขาจะทำเรื่องใดออกมาตระกูลของนายหญิงสามหล้ามีอำนาจ บิดาคือท่านอิ่งกั๋ววง สามียังเป็นใต้เท้าหลัว รongเสนาบดีกรมโยธา หากเกิดเรื่องอันใดขึ้นแล้วมากกล่าวโทษคุณหนูของพวกเรา ข้าจะรอดูว่าเจ้าจะทำอย่างไร”

สาวใช้ผู้นั้นแสดงท่าทีไม่ยี่หระ “จะเกิดเรื่องใดก็ได้ ข้าเห็นว่ายังมีสาวใช้

---

² ท่อนไม้ที่ใช้ชักผ้า หมายถึงคนโง่เขลา เบาปัญญา

ติดตามนางอยู่”

ทั้งสองคนสนทนากันพลางเดินจากไปไกล

